

Οι Νέες Τεχνολογίες ως μέσο αναβάθμισης και εκσυγχρονισμού του θρησκευτικού μαθήματος (Κωνσταντίνος Νικολαΐδης, Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1UhMRLe>]

Οι Τεχνολογίες Επικοινωνίας Πληροφορίας, συμβάλλουν στην καλύτερη κατανόηση των διδακτικών ενοτήτων, καθώς η χρήση τους στη διδακτική και μαθησιακή διαδικασία ευνοεί και προωθεί εναλλακτικές μορφές μάθησης που εναρμονίζονται με τις σύγχρονες παιδαγωγικές και διδακτικές θεωρίες. Έτσι από τη μετωπική, με τη χρήση των ΤΠΕ, μεταβαίνουμε στην ομαδοσυνεργατική διδασκαλία, καθώς και στη διερευνητική και ανακαλυπτική μάθηση, η οποία χαρακτηρίζεται από τη διάδραση και την αλληλεπίδραση μεταξύ δασκάλου και μαθητών.

juniorsclub.gr

Η αξιοποίηση του υπολογιστή, των εκπαιδευτικών λογισμικών, του διαδικτύου, των

ψηφιακών δίσκων, του διαδραστικού πίνακα και γενικά όλων των δυνατοτήτων που μας παρέχει η ψηφιακή τεχνολογία, χωρίς αμφιβολία, αναβαθμίζουν και εκσυγχρονίζουν τη διδασκαλία του θρησκευτικού μαθήματος. Το μάθημα προσελκύει ακόμη περισσότερο το ενδιαφέρον των μαθητών, οι οποίοι με τη συνδρομή του δασκάλου τους κατακτούν ευκολότερα τους γνωστικούς και μορφωτικούς στόχους μιας θρησκευτικής αγωγής με ανθρωπιστικό προσανατολισμό και περιεχόμενο.

Στο σύγχρονο πλουραλιστικό και «ανοικτό» σχολείο, αυτό που προέχει στη μάθηση είναι η δημιουργία ενός γόνιμου και φιλικού για όλους τους μαθητές μαθησιακού περιβάλλοντος, που θα ευνοεί την εργασία τους σε ανώτερα επίπεδα ενεργού, διερευνητικής, δημιουργικής και συνεργατικής μάθησης. Ασφαλώς, όμως, ένα τέτοιο μαθησιακό περιβάλλον το δημιουργεί ο δάσκαλος, σε συνεργασία με τους μαθητές και τους άλλους φορείς της εκπαιδευτικής κοινότητας. Άλλωστε, η πιο σημαντική συμβολή του δασκάλου έγκειται στην ικανότητά του να οργανώνει κατάλληλα το μαθησιακό περιβάλλον, να ανταποκρίνεται στις διαφορετικές μαθησιακές ανάγκες των μαθητών του, να υιοθετεί σύγχρονες στρατηγικές και κατάλληλες μεθόδους και να αξιοποιεί τις ποικίλες ευκαιρίες για προβληματισμό και μάθηση τη στιγμή που αυτές αναδύονται κατά τη διάρκεια της σχετικά αυτόνομης, βιωματικής και σύνθετης εργασίας των μαθητών μέσα στην τάξη. Καθίσταται, λοιπόν, φανερό η αναγκαιότητα κατάλληλης εκπαίδευσης και συνεχούς επιμόρφωσης και γενικότερα σφαιρικής μόρφωσης των εκπαιδευτικών, πρωτίστως σε θέματα που αφορούν στη διδασκαλία όλων ανεξαιρέτως και στη συνέχεια σε θέματα και τρόπους αξιοποίησης των ΤΠΕ στην εκπαιδευτική διαδικασία[101]. Αξίζει να σημειωθεί ότι η χρήση των νέων τεχνολογιών στην εκπαιδευτική διαδικασία μπορεί να την κάνει πιο αποτελεσματική, αλλά σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπεται τα μέσα να υποκαταστήσουν τη σχέση δασκάλου – μαθητή. Τα νέα μέσα πρέπει να συμβάλουν στη συγκρότηση της εκπαίδευσης ως κατ' εξοχήν χώρου διάσωσης του πολιτισμού του προσώπου[102].

Ο επιστημονικά καταρτισμένος και επιμορφωμένος δάσκαλος του Δημοτικού σχολείου, στη διδακτική του σύγχρονου θρησκευτικού μαθήματος και στην αξιοποίηση των ΤΠΕ στη διδακτική πράξη, θα μπορεί να επιλέξει και το κατάλληλο εκπαιδευτικό λογισμικό. Για να συμβεί αυτό θα πρέπει να αναζητήσει το λογισμικό που είναι διαθέσιμο, να το κατηγοριοποιήσει, να εξετάσει την καταλληλότητά του και κατά πόσο εξυπηρετούνται από αυτό το λογισμικό οι μαθησιακοί του στόχοι. Εκτός από το εκπαιδευτικό λογισμικό που έχει παραχθεί, είναι εγκεκριμένο από το ΠΙ και συνοδεύει τα νέα σχολικά βιβλία των Θρησκευτικών για την Πρωτοβάθμια εκπαίδευση, η χρήση και η επιλογή άλλων σχετικών λογισμικών που διατίθενται από το εμπόριο θα πρέπει να γίνεται με αυστηρά κριτήρια. Αυτός είναι ένας ακόμη

λόγος για τον οποίο απαιτείται να αποκτήσουν οι δάσκαλοι, δεξιότητες και γνώσεις – τεχνικές και ψυχοπαιδαγωγικές – προκειμένου να αξιολογούν και να επιλέγουν το κατάλληλο εκπαιδευτικό λογισμικό που θα εξυπηρετήσει τους διδακτικούς τους στόχους.

Επιβάλλεται το εκπαιδευτικό λογισμικό, όπως και τα κείμενα, οι πληροφορίες και γενικά όλο το υλικό που βρίσκεται σε ψηφιακή μορφή και μπορεί να αξιοποιηθεί για τη διδασκαλία των Θρησκευτικών στο Δημοτικό σχολείο, να είναι οργανωμένο με τη μορφή προβλήματος και όχι έτοιμων απαντήσεων, έτσι ώστε να ενισχύεται η μάθηση με προσωπική ανακάλυψη. Μια τέτοια οργάνωση αποφεύγει να προσφέρει έτοιμη τη θρησκευτική αλήθεια, ενώ σέβεται το μαθητή ως ένα σκεπτόμενο άτομο που είναι ικανό να συμβάλει ενεργητικά στη μαθησιακή διαδικασία με συνέπεια τη σταδιακή διαμόρφωση θετικής στάσης προς το μάθημα[103].

[Συνεχίζεται]

[101] Αρ. Ράπτη – Α. Ράπτη, *Εκπαιδευτική Πολιτική και Εισαγωγή των Νέων Τεχνολογιών στην*

<i>Εκπαίδευση,</i>	στο	διαδικτυακό	τόπο
www.clab.edc.uoc.gr/hy302/texts/patras/Paper_pdf/raptis.pdf			(ημερομηνία
ανάκτησης 12/11/2012).			

[102] Κ. Δεληκωσταντή, όπ.π., σελ.23.

[103] Χρ. Βασιλόπουλου, όπ.π., σσ. 165-166.